Індійські казки

«Молодь»

КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

ІНДІЙСЬКІ КАЗКИ

Видавництво
ЦК ЛКСМУ «МОЛОДЬ»
Київ 1956

Зміст

Ткач із Махіларопґї. Староіндійська казка. Переказ *Н. Шерешевської* та *Л. Смілянського* 3
Тигр, селянин та лисиця. Переклад з урду і обробка *Ю. Лавриненка* та *Л. Смілянського* 9
Мотхо і Мунго. Казка Пенджабу. Переказ *Ф. Флорич* і *Л. Смілянського* 14
Купець і папуга. Переклад з урду *В. Крашеніннікова* та *Л. Смілянського* 21
Як шакали лева обдурили. Переклад з хінді *А. Зубкова*, *Ю. Плотникова* та *Л. Смілянського* 24
Маленька пташка та слон. Обробка *Ю. Лавриненка* та *Л. Смілянського* 26

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Индийские сказки
(На украинском языке)

Редактор *К. Литвинчук*
Художній редактор *І. Манець*
Технічні редактори *Г. Мороз, Г. Яценко*
Коректор *Л. Ляшко*

Здано на виробництво 6-І-1956 р. Підписано до друку 5. IV. 1956 р. Формат 60x92¹/₈. Фіз. друк. арк. 4. Умов. друк. арк. 4. Обл.-вид. арк. 2,76. Тираж 125 000. (1—50 000) БФ 03904. Видавництво ЦК ЛКСМУ „Молодь", Київ, вул. Ворошилова, 3. Зам. 38. Ціна і крб. 75 коп.

Друко-хромолітографія „Атлас" Головвидаву Міністерства культури УРСР, Львів, Зелена, 20.

ТКАЧ ІЗ МАХІЛАРОП'Ї

У місті Махіларопґї, на півдні Індії, жив ткач, на ймення Сагарадатта.

Він умів ткати дуже гарні килими, але робив їх надто повільно — один килим щороку — і тому заробляв зовсім мало грошей.

Одного разу, коли Сагарадатта закінчував ткати найкращий свій килим, у нього зламався верстат.

Чоловік він був бідний і тому не став довго журитися і ремствувати на долю, а взяв сокиру й пішов шукати найміцніше дерево для нового верстата.

Багато дерев оглянув він, поки нарешті не побачив високий самшит, що ріс на самому березі моря.

— Ось таке дерево мені й треба! — зрадів ткач.

Але тільки Сагарадатта розмахнувся сокирою, як раптом почув:

— Пожалій це дерево, друже!

— Хто це зі мною говорить? — здивувався ткач.

— Це я, лісовий чарівник. Самшитове дерево — мій дім. Для чого ти хочеш зрубати його?

Сагарадатта дуже злякався, але, згадавши про свій поламаний верстат, сказав лісовому чарівникові:

— Якщо я не дістану доброго дерева на новий верстат, я не зможу закінчити килим і продати його. І тоді моїй сім'ї доведеться голодувати. Краще ти йди в інше місце, а я зрубаю цей самшит.

— Ні! Це дерево ти не займай! Мені тут так добре! Вітер з моря дме прямо сюди, і в найбільшу спеку тут досить прохолоди. Краще проси в мене що хочеш, і я виконаю твоє прохання! — промовив лісовий чарівник.

Сагарадатта подумав і відповів, що спочатку піде порадитися з дружиною.

По дорозі Сагарадатта зустрів знайомого цирульника.

— Куди поспішаєш, друже? — спитав його цирульник.

— Ой, не затримуй мене, будь ласка! Я лісового чарівника приборкав. Поспішаю до дружини порадитися, що попросити в нього.

— О, якщо так, попроси у нього царство! Тоді ти станеш царем, а я твоїм радником, і ми вдвох будемо тішитися всіма радощами, що є на цьому світі.

— Можливо, ти й маєш рацію, — відповів ткач, — але спочатку мені все ж таки треба порадитися з дружиною.

— Ах, що ти, друже! Хіба можна питати поради у жінки?

— Може, ти й маєш рацію, але все ж таки я піду з нею порадитись.

З цими словами Сагарадатта поспішив до себе додому.

— Що нам попросити у лісового чарівника, люба? — спитав Сагарадатта у дружини.— Мій друг цирульник каже: „Царство попроси!“

— Який же дурний твій цирульник! Не слухай його! Хіба ти не знаєш, що у царя нема справжніх друзів, що життя його сповнене турбот? Адже його оточують лестощі й зрада. Нема радощів у такому житті!

— Ти добре сказала, дружино моя. Але що ж мені тоді попросити?

— Що ти любиш більш за все, навіть більш за мене? Ткати свої узори на килимі, чи не так?

— Так, так, ти маєш рацію, моя люба!

— Всі хвалять твою роботу і радо купують твої килими. Але більш як один килим за рік ти не можеш виткати. Через це ми дуже бідні. Ось ти й попроси у лісового чарівника такий верстат, який робив би стільки килимів, скільки ти захочеш, і ткав би на них найкращі в світі узори.

Сагарадатта погодився з дружиною і пішов до моря, де був дім лісового чарівника. Але що далі йшов Сагарадатта, то важче робилося йому на серці.

„Ну що ж, от лісовий чарівник дасть мені чудесний верстат,— думав він.— І ткатиме, і узор робитиме верстат, а що ж залишиться мені? Продавати килими та гроші складати?“

І так йому гірко стало, що, прийшовши до лісового чарівника, Сагарадатта промовив:

— Нічого мені від тебе не треба! Якщо не дозволяєш зрубати це дерево, допоможи полагодити мій старий верстат.

— Хай буде по-твоєму,— відповів лісовий чарівник.— Я виконаю твоє прохання.

Тільки-но Сагарадатта повернувся додому, він зразу ж кинувся до свого верстата. Верстат був цілком справний.

Сагарадатта сів ткати і забув про все на світі. Він ткав вдень і вночі, поки не закінчив свій килим. Не чув він, як підходила до нього дружина, не бачив, як заходив у його дім цирульник.

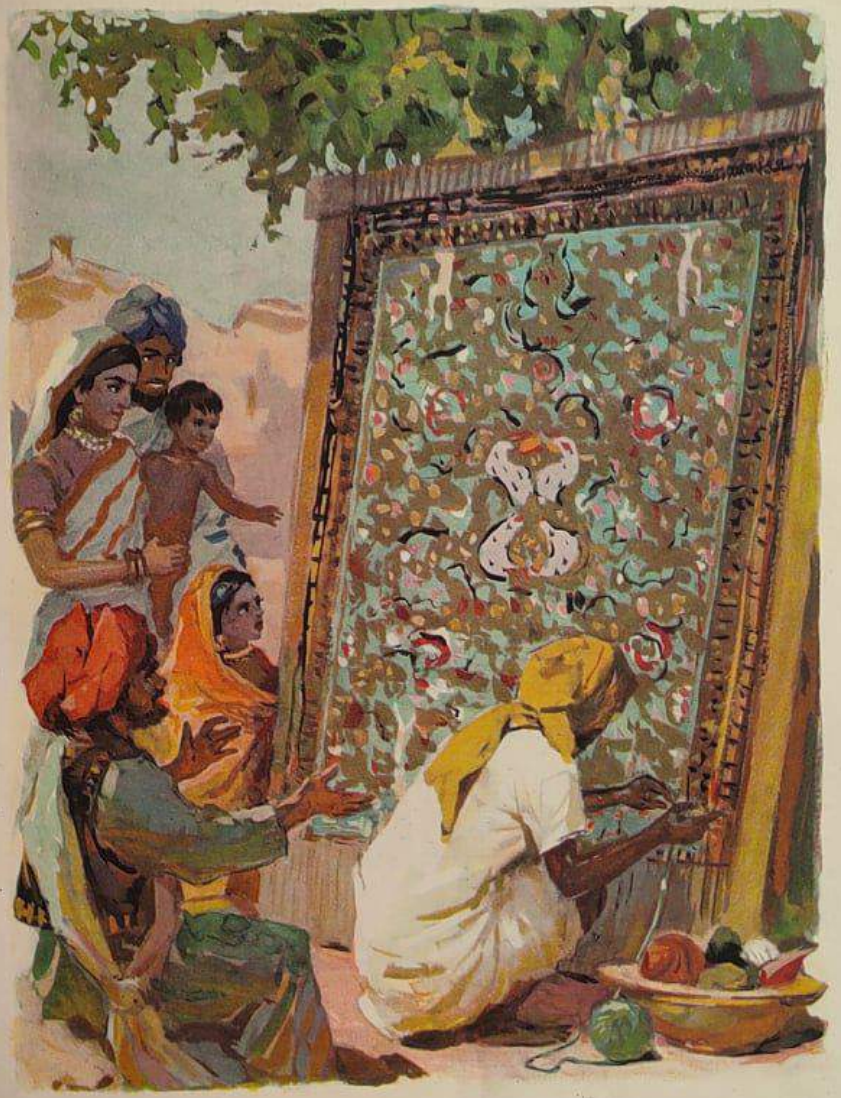

Скінчивши роботу, Сагарадатта довго дивився на свій новий килим, а потім раптом засміявся і вигукнув:

— Хто зрозуміє, який я тепер щасливий! Я міг би стати царем — тоді б у мене були величезні скарби, багато покірних рабів та підлесників, але жодного справжнього друга. Лісовий чарівник міг зробити з мене багача, але тоді я позбувся б спокою, боячись втратити своє багатство. Чиє щастя може зрівнятися з моїм, коли я бачу прекрасні узори моїх килимів і чую, як усі хвалять мою роботу?

Багато років прожив ткач Сагарадатта. Багатства він так і не нажив. Але слава про його мистецтво пішла по всій країні, і навіть після його смерті довго згадували в народі, які гарні килими вмів робити ткач із Махіларопʼї.

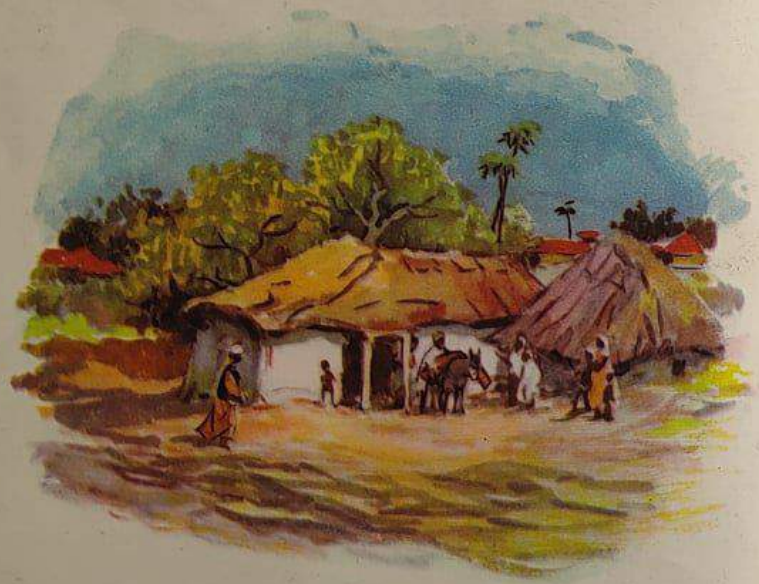

ТИГР, СЕЛЯНИН ТА ЛИСИЦЯ

У лісі, в напівзруйнованій печері, жив величезний тигр.

Він ночами ходив по оборах ближчих сіл і тягав худобу. І навіть нападав на людей.

Одного разу, вночі, забрався він до князівської опочивальні і на смерть перелякав самого махараджу.

Тоді махараджа наказав скликати до себе у палац усіх найкращих мисливців краю і звернувся до них з такими словами:

— Хто з вас упіймає або вбʼє підступного, хижого звіра і принесе мені в палац його самого або його шкуру, той негайно одержить від мене тисячу золотих рупій в нагороду!

Другого дня було оголошено мисливську облаву. Мисливці оточили ліс і почали підкрадатися все ближче і ближче до скелі, в якій була печера, заросла диким чагарником, де жив лютий тигр.

Як тільки тигр помітив мисливців і відчув, що небезпека ближчає, він обережно вийшов з печери і непомітно проліз крізь густі зарослі до узлісся, а звідти вибіг на польову дорогу.

Тут назустріч йому трапився бідний селянин на двоколісній тонзі[1], запряженій осликом. Він віз мішки з зерном.

І бідний селянин, і сірий ослик, побачивши величезного тигра, що біг їм назустріч, страшенно перелякались. Але тигр, підбігши до них ближче, сказав:

— Не бійтеся мене, друзі. Я вас не чіпатиму! Ви тільки мусите врятувати мене. За мною женуться злі мисливці і хочуть убити мене.

— Але ж як ми врятуємо тебе? — відповів йому на смерть переляканий селянин.

Трохи віддихавшись, тигр сказав:

— А дуже просто! Ти висип скоріше з одного мішка зерно, а я влізу в цей порожній мішок і буду там, поки ти

[1] Тонга — віз.

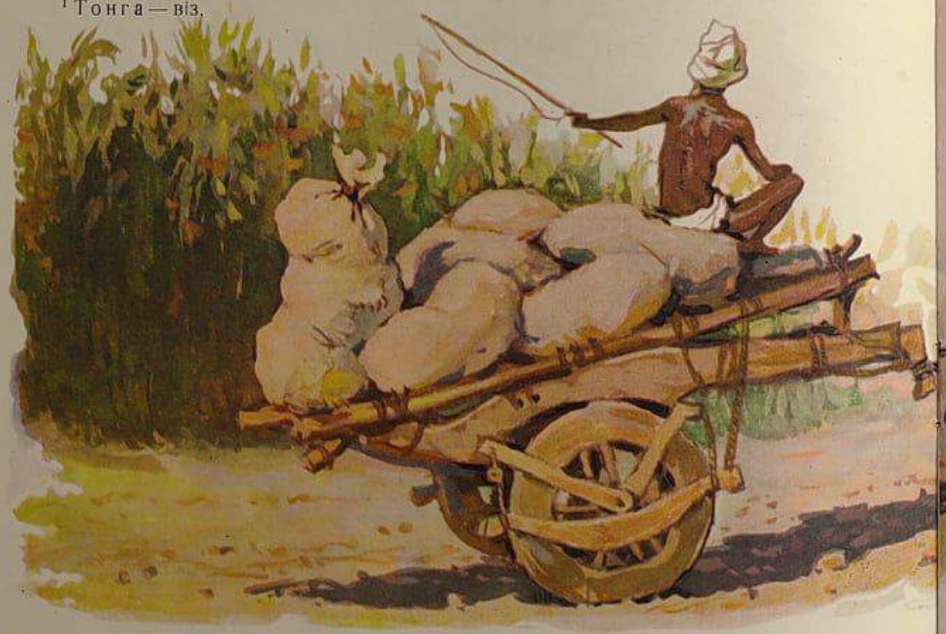

мене довезеш на своїй тонзі до того самого лісу, звідки я щойно втік. А коли зустрінуться мисливці і спитають тебе, чи не бачив тигра, то скажи їм, що тигр побіг онде в ті дрімучі джунглі...

Бідний селянин зробив так, як просив його тигр. Висипав з одного мішка зерно, а тигр скочив на тонгу, заліз у порожній мішок і притих, наче мертвий. Селянин перев'язав мішок мотузкою і, вмостившись на мішках, поїхав далі.

Незабаром він зустрів мисливців, які напали на слід тигра і спитали:

— Чи не зустрічався тобі величезний тигр?

Селянин відповів, що він дійсно бачив великого тигра, який побіг онде в ті далекі дрімучі джунглі.

Мисливці подякували селянинові і швидко помчали в погоню за тигром.

А тигр, зав'язаний у мішку, почав дякувати селянинові:

— Спасибі тобі, що ти врятував мене. Я ніколи цього не забуду.

Селянин під'їхав до лісу, розв'язав мішок і випустив звідти тигра. Тигр люто заричав, розкрив свою величезну пащу і сказав:

— Ну, а зараз я з'їм тебе і твого ослика!

Селянин заплакав і сказав:

— Як же це так? Адже я тобі життя врятував, а ти замість подяки з'їсти мене хочеш?

— Ну і що ж тут такого? Ти мені життя врятував, це вірно. Але ж я — кровожерливий дикий звір, на те я й тигр, щоб тебе з'їсти!

Селянин ще гірше заплакав і почав доводити тигрові, що це нечесно, що тигр його жорстоко обдурив. Але тигр і слухати його не хотів. Він уже ладен був з люттю накинутися на селянина і розірвати на шматки, але саме в цей час несподівано з-за куща вибігла хитра лисиця і спитала:

— І про що це ви, мої любі, так гаряче сперечаєтесь?

Тут селянин крізь сльози все й розповів лисиці. Вона

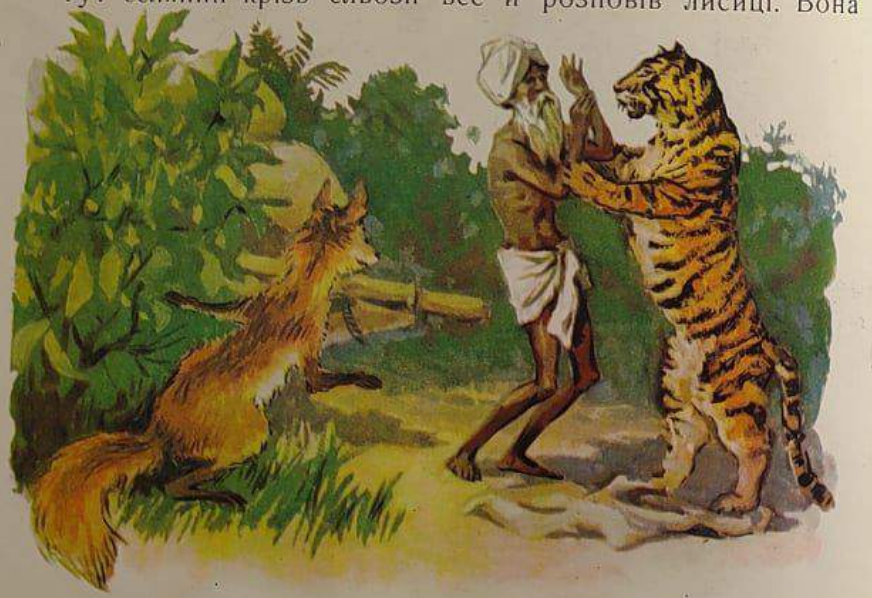

уважно його вислухала. Потім звернулася до тигра з такими словами:

— Та воно так, ваша звірина величність. Ви, звичайно, маєте рацію. Якщо ви тигр, ви мусите його з'їсти, але справа зовсім не в цьому. Мені ось ніяк не віриться, щоб ви, ваша звірина величність, були такі спритні, що зуміли б самі залізти в цей незручний мішок з-під зерна. Ні... ні... я не вірю цьому!

Ці слова лисиці зачепили самолюбство тигра. Він так обурився, що забув про всяку обережність.

— Які ще тут дурниці ти мелеш про мене! Нібито я вже такий незграбний звір?! — заричав він. — Та я зараз при тобі знову залізу в цей мішок!

Сказавши це, тигр швидко і спритно вліз у мішок. Як тільки він це зробив, лисиця закричала селянинові:

— Тепер все в порядку! Міцніше зав'яжи мішок і не випускай звідти невдячного! Та дай йому кілька добрих стусанів дрючком і скоріше вези його у палац до махараджі. Там ти одержиш тисячу золотих рупій і будеш собі жити та поживати. А на майбутнє твердо запам'ятай: *не вір ніколи ворогові — інакше попадеш у біду*.

МОТХО І МУНГО

Давним-давно в одному селищі на півночі Індії жили дві сестри — Мотхо і Мунго.

Одного разу Мотхо сказала Мунго:

— Дорога сестро, ми давно не бачили нашого батька — з того часу, як він перейшов жити до старшого брата. Чи не піти нам провідати його?

— Ще чого, невистачало, щоб я в інше селище пленталася! — відповіла Мунго. — Можеш сама піти, якщо тобі вже так хочеться. А я краще полежу, відпочину.

Мотхо не стала сперечатися з сестрою. А другого дня вдосвіта зібралася в дорогу. Треба було поспішати, щоб прийти до батька, поки не почалася денна спека, і надвечір повернутися додому.

Добре було йти по дорозі ранньої пори! Сонце ще не зійшло, а тільки ледь-ледь золотило край неба. Швидко йшла

Мотхо і весело наспівувала. Раптом вона почула, що до неї гукає слива, яка стояла біля дороги.

— О Мотхо, допоможи мені! — говорило дерево. — Гострі колючки боляче вп'ялися в мій стовбур, вийми їх, будь ласка!

— Бідне дерево! — промовила Мотхо і зразу ж взялася до роботи.

Одну за одною вона швидко виймала колючки. Але їх було дуже багато. І коли Мотхо зовсім очистила від них дерево, сонце вже посилало на землю свої перші гарячі промені.

Ще швидше пішла Мотхо, щоб таки встигнути прийти до батька, поки почнеться денна спека. Але раптом її знову хтось гукнув. Це було багаття, що ледве жевріло при дорозі.

— Допоможи мені, Мотхо, — сказало багаття. — Бачиш, мене зовсім попелом засипало, і я скоро погасну.

— Бідне багаття! — пожаліла його Мотхо.

Вона стала навколішки і обережно почала знімати попіл з тліючого вугілля. Потім підкинула сухих гілок у вогонь, і він запалав яскравим полум'ям.

Сонце тим часом піднялося зовсім високо.

Іти ставало все важче й важче. Від спеки і пилу в Мотхо пересохло в горлі. Але, побачивши струмок, що протікав біля дороги, вона вирішила не затримуватися, щоб не витрачати час. Та струмок гукнув до неї:

— Люба Мотхо, розчисти моє річище, а то я висохну!

— Бідний струмок! — промовила Мотхо.

Вона присіла на бе́резі струмка і почала вибирати з нього листя й каміння. Це була нелегка робота. У Мотхо заболіли руки і спина. Аж ось прозора холодна вода швидко потекла і весело задзюркотіла. Мотхо попила води, вмилася і знову подалася далі.

Нарешті вона добралася до селища, де жив батько, і ввійшла в його хатину. Старий був дома сам. Син з дружиною пішли в поле працювати.

Мотхо дуже втомилася, але не стала відпочивати, а зразу ж взялася до роботи. Вона помила ноги старому батькові. Прибрала в хаті. Напекла коржів, зварила рису і нагодувала батька.

Старий був такий радий з приходу дочки, що не хотів відпускати її цього дня. Але Мотхо поспішала вернутися додому. Вона турбувалася про сестру, яку ніколи не залишала надовго.

Тоді старий батько вирішив нагородити Мотхо за її добрість і працьовитість. Він подарував їй буйвола, ліжко, веретено, кілька мідних горщиків та інші речі, які селяни завжди дають дівчатам у придане.

Мотхо подякувала батькові. Навантажила всі речі на буйвола і пішла додому.

Дійшла вона до струмка і раптом чує — дзюркоче, кличе її струмок:

— Підійди до мене, Мотхо, нахилися до мене!

Нахилилась Мотхо над струмком і бачить: лежить-колихається на воді тонка гарна тканина, вся виблискує, яскравими барвами промениться.

— Візьми її, Мотхо, візьми її! — дзюркотів струмок. — Я виткав її для тебе з піни, сонячних бліків, квітів і листя.

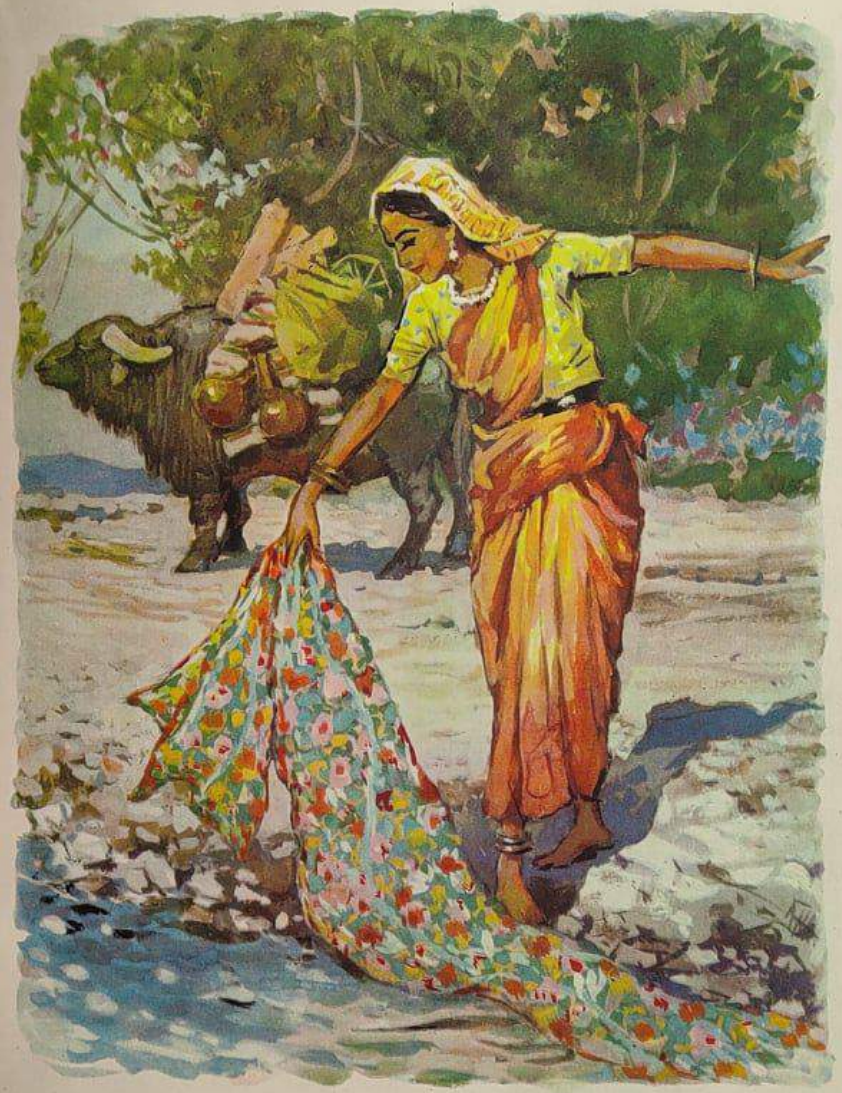

Зраділа Мотхо такому гарному подарунку, взяла тканину, подякувала струмкові й пішла далі.

Яскраво горіло багаття, коли до нього підійшла Мотхо. Біля багаття на великому бананновому листку лежав щойно спечений пиріг. Багаття весело затріщало:

— Візьми його, Мотхо, візьми його. Цей пиріг спечений для тебе.

Подякувала Мотхо й охоче взяла пиріг. Їй дуже хотілося їсти, але вона поділила пиріг пополам: одну половину залишила сестрі, а другу з'їла сама. Подякувавши багаттю, Мотхо швидко пішла далі. Вже вечоріло. Треба було поспішати додому.

Але по дорозі Мотхо зупинило сливове дерево. Воно схилило до неї гілки з важкими плодами і сказало:

— Візьми, Мотхо, слив, візьми якнайбільше. Я дарую тобі спілі й соковиті плоди. Вони вдовольнять твою спрагу.

Мотхо розкинула край свого покривала. Дерево струснуло гілками, і з них посипались великі спілі сливи.

Подякувала Мотхо дереву, з'їла кілька слив, щоб утолити спрагу, а решту приберегла сестрі.

Нарешті Мотхо повернулася додому. Вона почастувала Мунго пирогом і сливами і показала свої подарунки. Але Мунго не тільки не пораділа за сестру, а розлютувалася від заздрощів. Вона всю ніч не спала, все скаржилась на свою долю і плакала. А вранці, тільки почало розвиднятися, Мунго зібралася й пішла до батька за подарунками.

Коли вона проходила повз сливове дерево, воно й до неї звернулося з проханням:

— Люба Мунго, познімай з мене, будь ласка, колючки, вони боляче вп'ялися в мій стовбур!

— Ще чого! — відповіла Мунго. — Мені ніколи з тобою возитися, я поспішаю.

І пішла далі. Коли Мунго підійшла до багаття, воно попросило:

— Люба Мунго, збери з мене попіл, а то я погасну...

— Мені ніколи іншим допомагати, я поспішаю, — відповіла Мунго і пішла ще швидше, щоб скоріше одержати подарунки від батька. Але її зупинив струмок і попросив:

— Люба Мунго, розчисти моє річище, а то я висохну!

— Як! — розсердилася Мунго. — Я повинна затримуватись лише для того, щоб ти міг швидше текти? Ну ні! Кожний сам про себе дбає.

Так до денної спеки Мунго встигла прийти в селище, де жив батько. Зайшовши до його хатини, вона промовила:

— Приготуй мені двох буйволів і вдвічі більше того, що ти подарував Мотхо. А я тим часом відпочину з дороги.

І Мунго лягла спати. Прокинувшись, вона зразу почала вимагати свої подарунки. Але старий батько не захотів і розмовляти з такою дочкою і звелів їй іти додому.

Пішла Мунго назад дуже люта. Не пощастило їй одержати від батька багатого приданого! „Що ж,— тішила себе Мунго,— зате я зараз матиму гарну тканину...“

Коли вона підійшла до струмка, то побачила, що на воді колихається чудова тканина, ще краща за ту, яку принесла Мотхо. Зраділа Мунго, хотіла схопити її. Але тканина прослизнула в неї між пальцями і попливла.

Розсердилась Мунго, почала лаяти струмок. А він лише дзюркотів у відповідь.

Нічого робити. Пішла Мунго далі. Вона дуже втомилася й зголодніла. І почала тішити себе тим, що незабаром одержить смачний пиріг.

Добрела Мунго до багаття і бачить: лежить на великому банановому листку щойно спечений пиріг. Мунго простягла руку, щоб узяти його... але тільки обпекла пальці. А пиріг схопила гава й полетіла.

— Хоч би мені слив нарвати! — мало не плачучи скрикнула Мунго.— А то в мене і сили невистачить, щоб дійти додому!

Але коли Мунго, підійшовши до дерева, хотіла зірвати хоч одну сливу, їй і це не вдалося. Вона лише зранила собі обличчя і руки об гострі колючки.

Так Мунго приплелась додому ні з чим, люта, втомлена і голодна.

А добра Мотхо поклала її на ліжко, нагодувала і заспокоїла, як могла.

КУПЕЦЬ І ПАПУГА

Жив собі один купець. Якось, збираючись у справах торгівлі до далеких країн, він покликав усіх своїх домочадців і сказав:

— Я їду. Кажіть, які вам привезти подарунки?

Кожний сказав, що хотів би одержати. Купець, розпрощавшись з усіма, зібрався йти. Аж тут папуга в клітці, якого хазяїн завжди годував і напував з своїх рук, покликав його до себе і промовив:

— У мене теж є до тебе просьба!

— Що ж це за просьба? — спитав купець.— Якщо можливо, постараюсь виконати її.

Тоді папуга сказав:

— В тій країні, куди ти їдеш торгувати, росте одне велике дерево, на якому живе сила-силенна папуг. Якщо ти доберешся до цього дерева, передаси папугам мій привіт — салам — і привезеш відповідь, то зробиш мені велику послугу! — і папуга пояснив купцеві, як знайти дерево.

Купець засміявся і відповів:

— Добре! Виконаю твоє прохання.

Після тривалого і небезпечного подорожування купець прибув у далеку країну, продав свої товари і накупив різних заморських диковинок. Закінчивши справи, він подався до того місця, про яке йому казав папуга. Дивиться — і справді: росте величезне старе дерево, а на ньому безліч папуг. Купець гукнув:

— Гей, папуги! Мій папуга шле вам салам!

Ледве встиг він промовити ці слова, як один з папуг звалився з дерева на землю й помер. Купець був прикро вражений.

„Мабуть, цей дикий папуга був раніш великим другом мого папуги, якщо він помер, тільки почувши від нього салам“, подумав купець.

Живий і здоровий, купець повернувся додому і обдарував своїх домочадців подарунками. Але не привіз він своєму папузі відповіді на його салам і, боячись завдати болю звісткою про смерть дикого папуги, нічого йому не сказав.

Тоді папуга спитав його:

— Мабуть, ти, господарю, не передав мого саламу?

— Та салам твій папугам я передав, але відповіді ніякої не одержав,—відповів купець.

Папуга дуже засмутився і попросив:

— Розкажи мені тоді, що ти там бачив.

Робити нічого. Почав купець розповідати:

— Прийшов я на те місце, про яке ти казав, побачив папуг, але тільки-но я встиг передати їм твій салам, як раптом один з них мертвим упав на землю. Тому мені й нічого переказати тобі...

Ледве встиг він це сказати, як папуга похитнувся, звалився з жердинки і мертвим упав на дно клітки.

Купцеві було дуже шкода папуги, і він подумав: „Даремно я розповів йому про смерть друга“. Потім він узяв папугу за лапки і викинув за вікно.

І раптом папуга спурхнув і полетів.

Тільки тоді купець зрозумів, що і папуга, який упав з дерева, лише прикинувся мертвим, щоб навчити папугу, який сидів у клітці, як йому вирватися на волю.

ЯК ШАКАЛИ ЛЕВА ОБДУРИЛИ

Один лев, колись грізний і сильний, постарів і так ослаб, що ледве міг пересуватися. Насилу дочвалав він до берега озера і причаївся в кущах. Він хотів підстерегти біля водопою якогось звіра і вдовольнити свій голод.

Опівдні до озера прибіг шакал із своєю шакалихою. Раптом шакалиха помітила лева, який причаївся, але вже пізно було повертати назад.

„Як же врятуватися?“ подумала хитра шакалиха.

І раптом вона почала голосно говорити до шакала:

— Троє нехай живуть зі мною, а двоє з тобою. Ходімо й спитаємо, якої думки лев.

Вона разом з шакалом підбігла прямо до лева, привіталася з ним і сказала:

— О мудрий леве, допоможіть нам! Ми хочемо, щоб ви розсудили нас справедливо. Ми посварилися і ніяк не можемо

поділити наших шакалят. Шакал каже, що трьох візьме він, а я кажу, що трьох треба віддати мені, а йому лише двох. Якщо ви дозволите, то я приведу сюди шакалят і ви поділите їх між нами.

Почувши ці слова, лев подумав, що зараз він зможе з'їсти лише двох, а якщо підожде трохи, то з'їсть відразу аж сімох.

— Гаразд, приведи сюди шакалят, я подивлюся на них і потім скажу своє рішення,— відповів лев.

— Чуєш? — сказала шакалиха шакалові.— Зараз нас розсудять. Тому швидше напийся води і приведи сюди наших шакалят.

Шакал попив води і побіг.

Через деякий час шакалиха знову звернулася до лева:

— Подумайте, який ледачий цей шакал! Зараз прибіжить додому і завалиться спати. Він такий сплюх, що спить цілу добу, і тому мені з шакалятами завжди доводиться голодувати. Якщо ви дозволите, я побіжу додому, намну шакалові вуха і приведу його разом з шакалятами.

Лев на цей час так зголоднів, що йому бракувало сили терпіти, аби скоріше з'їсти шакала з шакалихою та шакалятами. Тому він відповів:

— Біжи і швидше приводь їх сюди. Кожну суперечку треба вирішувати якнайшвидше.

Шакалиха напилася води й побігла. Скоро вона зникла в своїй норі, де чекав на неї шакал.

Довго ждав старий лев, але так нікого й не діждався. Важко підвівшись, він побрів по слідах шакалів. Незабаром сліди привели його до шакалиної нори. Зупинившись коло неї, лев сказав:

— Браття мої, ви затрималися, і тому я сам прийшов до вас, щоб уладнати вашу суперечку.

Шакал і шакалиха в один голос відповіли леву:

— О леве, ми вже помирилися й самі розв'язали нашу суперечку!

Так шакали обдурили лева.

МАЛЕНЬКА ПТАШКА ТА СЛОН

У джунглях росло величезне струнке дерево. На цьому дереві маленька пташка звила гніздечко і вивела пташенят.

Одного разу до цього дерева підійшов слон. Притулився до стовбура і почав чухатись. Дерево заскрипіло й захиталося. Пташенята, перелякавшись, притулились до своєї матері. Пташка-мати висунула носик з гнізда і крикнула:

— О великий володарю джунглів! Адже ж навкруги стільки гарних дерев росте! Не трясіть це дерево. Мої маленькі діточки бояться. Вони можуть випасти з гнізда і розбитися.

У відповідь на це величезний слон нічого не сказав. Він глянув на пташку маленькими очима, хляпнув великими вухами і пішов геть.

На другий день слон знову прийшов і став завзято

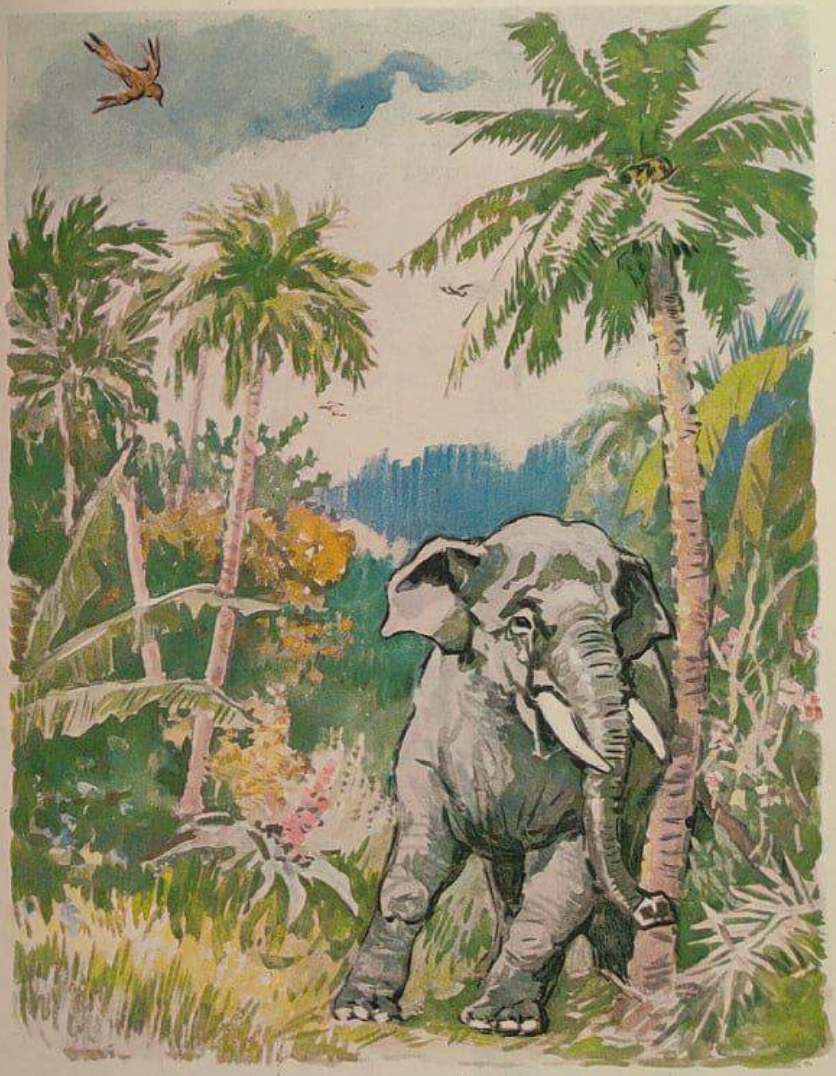

чухатись об стовбур дерева. Дерево захиталося. Пташенята знову дуже злякались і ближче притулились до матері. Пташка-мати страшенно розсердилась і крикнула слонові:

— Не смійте більше трясти це дерево! Інакше я вас провчу!

Здивувався слон.

— Ти, мізерна пташино! Що ж ти можеш зробити мені, величезному слонові — володареві джунглів Індостану? Та я ось зараз так трусону це дерево, що твоє гніздо з пташенятами полетить звідси з джунглів у безвість.

Одначе пташка промовчала.

На третій день слон знову прийшов і почав чухатися об стовбур дерева. Пташка спурхнула і з блискавичною швидкістю влетіла слонові у вухо. Там вона почала лоскотати його своїми пір'їнками і дряпати кігтиками. Слон тряс головою, хляпав вухами, але це не допомагало. Тоді він почав благати, щоб вона вилетіла з його вуха і клявся, що він більше ніколи не турбуватиме ні її, ні її діток. Але пташка відповіла:

— Я тебе теж просила не трясти дерева і не лякати моїх пташенят.

Слон кричав, тряс головою, хляпав вухами, трубив і метався по джунглях. Нарешті зовсім знесилився і впав на землю. Тоді пташка вилетіла з його вуха і повернулася в гніздо до своїх пташенят. А слон уже ніколи більше не приходив чухатися до того дерева.

1 крб. 75 коп.

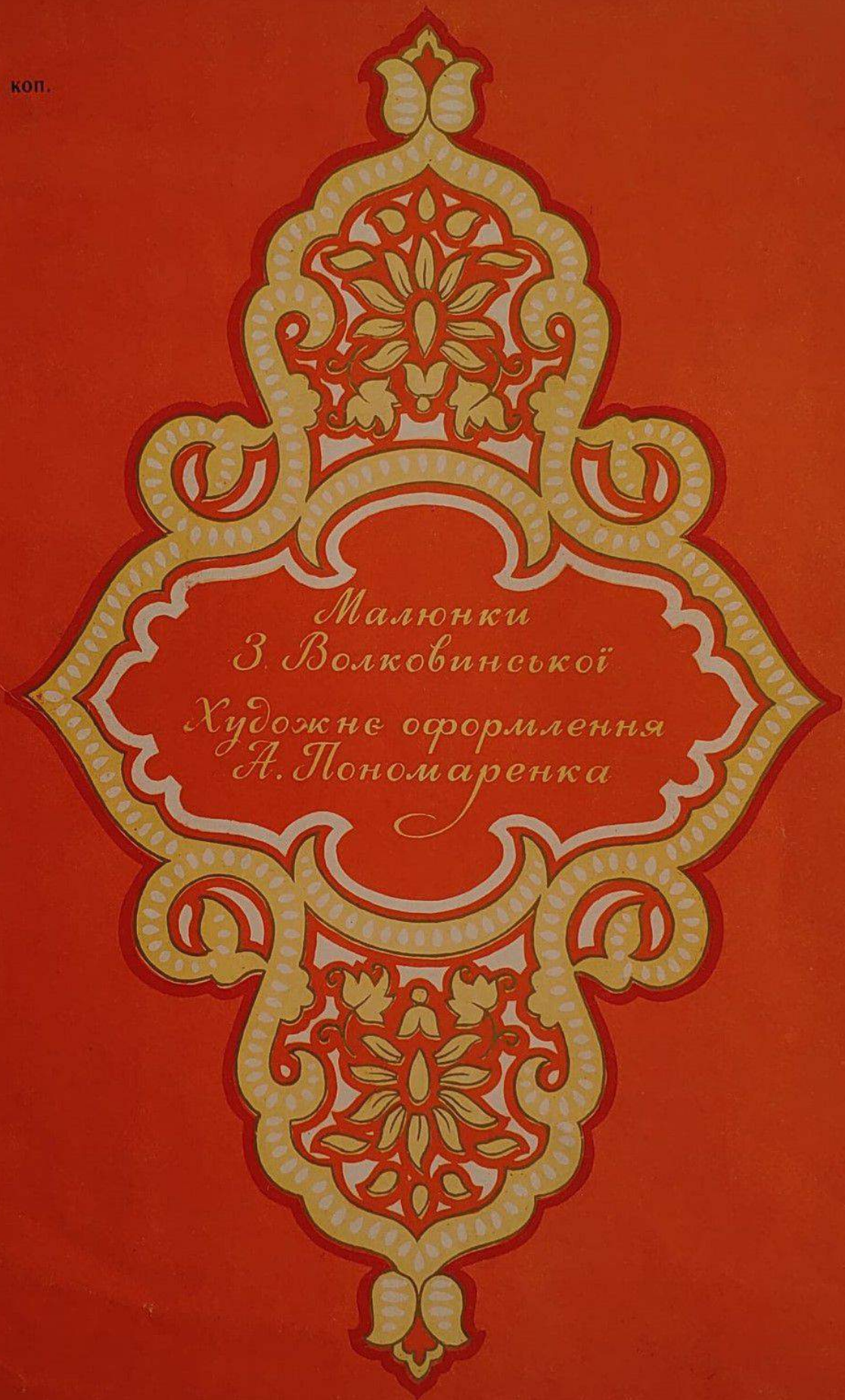
Малюнки
З. Волковинської
Художнє оформлення
А. Пономаренка